

TRENTA DIES MÀGICS

A principis de les vacances d'estiu de l'any passat el nostre pare ens va dir :

- Fills, aquest any anirem de vacances a Roma i a París.

I tots vam cridar :

- Visca!

Ai, perdoneu! Encara no m'he presentat! El meu nom és Joan, tinc dotze anys i sóc el protagonista de la història. El meu pare es diu Jordi i té cinquanta anys, i la meua mare, la Montserrat, en té quaranta-un. Els dos treballen d'escriptors des de fa nou anys. La meua germana Beki té divuit anys. A casa també tenim un pingüí com a mascota. Es diu Gummer i fa quatre anys que el tenim.

Bé ,doncs ,tornem a l'inici del meu relat.

Després de celebrar-ho durant molta estona, ens vam posar a fer les maletes, i la casa es va tornar un caos...

- Papa ,has agafat la càmera? I el menjar?- deia jo.
- Sí,sí, tranquil! –va dir el pare.
- Mama, has agafat totes les meves coses? -preguntava la Beki.
- Sí, Beki, sí -contestava la mare.

Quan faltava poc per acabar de fer les maletes, la mare li va dir a la Beki que truqués un taxi. Eren les 1:30h

Però,...eren les 2:30h i no havia arribat encara el taxi.

- Beki, segur que has trucat? -va cridar la mare.
- Sí, mare, tranquil·la -va dir ella.

Al cap de deu minuts el taxista finalment va arribar

- Ja era hora! Portem aquí esperant més d'una hora el taxi!!!! –va dir el Jordi.
- Perdó. -va dir el taxista- hi havia molta feina!

A corre-cuita vam arribar a l'aeroport .Ja cridaven els passatgers del tercer vol a Roma Per poc em perdo per l'aeroport i no arribem .Sort de la Beki, que em va cridar!

Ens van fer passar per l'arc de seguretat i les maletes per l'escàner abans d'embarcar. Però jo, que no viatjo mai sense el meu despertador en forma de bomba, el duia a la maleta, i els vigilants el van confondre amb una bomba de veritat! .La van obrir i ho van regirar tot, fins a descobrir que era un despertador inofensiu!

Això però ens va fer perdre molt de temps i, quan ens en vam adonar, la porta d'embarcament estava tancada. Havíem perdut el vol !!!!

Estàvem desesperats, desil·lusionats, tristos. Però se'm va ocórrer una idea: com que després de Roma havíem d'anar a París, ...I si anàvem directament a París?.

Vam veure que sortia un vol al cap de quinze minuts. El pare ho va arreglar tot per comprar els bitllets i....Cap a París hi falta gent!!!!

Un cop a dalt de l'avió amb destinació a París, vaig conèixer una francesa que havia vingut a veure a la seva àvia, i se'n tornava a París on vivia. Es deia Jaqueline .

El vol se'm va fer curt. M'havia adormit i, en un tres i no res, ja érem a París.

La Jaqueline, molt amablement es va apropar cap els meus pares i els va dir:

- Voleu que us faci de guia?
- Seria genial !!! – vaig contestar jo

I així va ser. Vam caminar pels carrers de París i vam visitar la torre Eiffel. El museu del Louvre em va agradar molt, sobretot la piràmide de vidre! I, a la zona dels pintors ens van fer una caricatura de tota la família, Gummer i Jaqueline inclosos! Quan la van acabar li vam regalar a la Jaqueline per agrair-li que ens hagués fet de guia durant tanta estona i haver sigut tant amable amb nosaltres.

El dia següent , la Jaqueline va dir-me que tenia una taula per tres reservada a la torre Eiffel per sopar. La Jaqueline va preguntar si hi volia anar amb ella i el Gummer. Jo li vaig dir que sí però que els hi ho preguntaria als meus pares.

- Ja els ho vaig preguntar jo ahir. – va dir ella- i van dir-me que, si tu volies, que sí que podíem!
- Ostres, que emocionant!- vaig exclamar- Doncs ens veiem a les vuit del vespre !!! – vaig afegir.

Aquella nit, a la Torre Eifeel, mentre sopàvem, just en el moment que la Jaqueline em volia fer una pregunta, va aparèixer el Gummer amb un ésser al bec.

- Ostres! Què és això, Gummer?- va preguntar la Jaqueline.

El Gummer, però, va fer el gest de no saber-ho.

- És molt bufó. - va dir ella.

De cop aquell ésser, semblant a un noieta, va dir :

- Sóc un follet, el follet aventurer i no sóc entremaliat. Vinc de part de tots els follets aventurers. Us volem dir si tu, el Gummer i la Jaqueline us voleu unir a nosaltres i fer un grup de aventurers secrets.
- Sííí !! - vam cridar la Jaqueline i jo.

El Gummer també va picar d'aletes per mostrar la seva alegria .Llavors, en aquest moment tan especial, va dir la Jaqueline:

- Bé, jo t'havia de dir que he convençut els meus pares per anar a viure a Sabadell, al teu carrer .
- Visca !!- vaig exclamar!!

I així, d'aquesta manera tan màgica, va ser com la Jaqueline i jo vam ser uns aventurers molt feliços, junts a Sabadell.